

RIPOLL

(Jo d'aquesta cançó en dic Ripoll)

Una nit, lluny de mi, la pensà
el poeta més vell, barbablanc.
A Ripoll, amb muntanyes i el riu.
Un poeta feixuc
de tants temps, tants enyors.

I escolteu, no el conec, però el tinc encisat
Sóc bruixa? Sóc fada? Qui sap.

I els amics que me'n parlen m'han dit
que el poeta cercava a Ripoll una veu
allà la sentia. I fugí:
a anyorar-la a ciutat.
I diuen que feu un senyal amb la mà:
un ocell presoner, una ala d'argila
–una mà, només una mà

Jo d'aquesta cançó en dic Ripoll

Munyanyes i pedres sagrades
–un canonge ho ha escrit rabassut
i el riu de miralls inquiets.
El poeta dictà la cançó
que ara canto només per a mi,
vora mar –el meu mar.
(Davant la gent. Déu me'n guard).

I la veu que ell sentia és d'ocell
boscà l'olivers, i de gàbia i de mar.
Tant de bo. Tant de bo.

I diu que el poeta dictava a l'amic:
Maria del Mar
(nom de llum i combat, nimbe immens;
potser massa bonic).
Repeteixo... Maria del Mar:
Has guanyat un amor clandestí, ben estrany.
Una mena d'amor que no és pas
el que tens i et pertany.
Un amor per la veu, sense llavis ni sang.
Espectral. (És ben trist)
Per un Crist tan ardent, com el llamp,
de disseny tan nocturn com la mort;
I pel cant jubilós que s'apaga.
El balcó del poeta final:
Un ocell viatger
que aterra al palmell de la mà
–plomes tèbies,
borrisol sobre un cor desbocat.

Un amor, molts enyors

Jo d'aquesta cançó en dic Ripoll
Muntanyes amunt, aigua avall
Un poeta feixuc, embreixat
Una veu i Maria del Mar
Tant de bo
Tant se val.